

Gràcies a tots per la vostra assistència ; imagino que una bona colla dels presents tenen interès per la sociolingüística, una branca de l'estudi del llenguatge descoberta des de fa tant de temps que em permeto afirmar que ja existia a la prehistòria. La qual ciència, però, ha pres volada darrerament en tot el món, i més particularment en zones del planeta on la convivència de llengües ha esdevingut conflicte. Les dades de qualsevol problema sociolingüístic són sempre variades, hi intervenen aportacions econòmiques, greuges històrics, distorsions culturals , i diables polítics. Potser això fa tan interessant d'examinar -nos del punt de vista sociolingüístic, amb esperit constructivament crític.

Un discret i elegant savi en aquestes matèries vesteix avui amb tota honor la taula. Vicent Pitarch és un coneixedor dels envitricolls de la sociolingüística , estudiós també , no podia ser altrament, de la comunicació, alertador dels excessos fraternals en què podem caure uns i altres en la ^{diària} convivència dins l'olla a pressió molt sovint més sorollosa que nutritiva, més desbocada que xup-xup,

de la nostra comunitat lingüística. Una comunitat que examinem diàriament, confessem-ho , amb angúnia, conscients que queda camí per fer per arribar a la simple normalitat-^{que} mai no és del tot simple -, que tenim noses dins i fora, que ens entrebanquem tant amb nosaltres mateixos com amb els bastons que reiteradament ens són entaforats a les rodes.

LLavors, veus com la de Vicent Pitarch , si no ens donen la panacea definitiva, sí que ens ajuden a reflexionar, a plantejar al més objectivament possible les dades del/ dels problemes, sense oblidar que tots nosaltres, per molt sociolingüistes que vulguem baladrar de ser, som subjectes a més d'objectes d'aquest estudi, i mal podem presumir d'asèptic laboratori quan tenim un poble viu i amb dificultats, i poc podem afectar posat flegmàtic quan la cass se'ns crema.

La veu de Vicent Pitarch sap ser, quan convé, contundent, però es manté per norma general en un to reflexivament pedagògic, és una veu reconeguda.

La seva activitat, que és intensa, podria ésser presentada en una triple dimensió, idealment : la docència, l'estudi pròpiament dit de les dades sociolinguístiques del nostre entorn contemporani, i l'afany per trobar estàndards suficients i flexibles per a la llengua. Per això ha enfocat de forma original tot el ^{que} fa referència a la normalització lingüística, pensant ,sí, en recuperacions i reinstauracions, però també en lliscaments i entrades planeres de llengua viva. En aquest aspecte, fóra d'una enriquidora tafaneria poder presenciar les seves intervencions en debats dins la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, on, amatent, no dubta a descobrir i espellar els conills subrepticis del tothora possible excessiu academicisme. És, diríem, una veu culta, però viva ,interessada en la _{parla} del poble, d'on ha eixit.

36

Suposo que seria la necessitat de recuperació, però, sobre tot, de normalitat, que li faria engegar la primera emissió radiofònica normal en català al País Valencià, tan enrere com el 1969, un any que arreu encara costava de fer-hi coses.

Per als estudiosos de la llengua escriví a finals dels setanta un complet Curs de Llengua Catalana. Penyagolosa, nom que ha pres de l'alterós massís que domina les terres del País Valencià i del qual ja parlava fa anys Joan Fuster, és el que utilitzà per al ^{seu} manual de llengua i cultura del País Valencià en tres volums, en la dècada dels vuitantes,

Com ha passat amb tantes d'altres personalitats que pareixien en principi destinades a tasques d'investigació i estudi aquietat i pacient, Vicent Pitarch ha hagut de córrer el país amunt i avall, en tasques de sensibilització, fent xerrades, animant grups, disertant més eruditament, complementant iniciatives o endegant-ne. Entenem aquest imposit desfici, que no és altre que conseqüent amb l'esperit de servei més normal dins uns país, uns països, que de normals només en tenen les ganes. Si les hi tenen !

Tots reconeixem les dificultats que sotgen el pas del desenvolupament social de la llengua en els nostres dies : serà difícil fins i tot escatir quins vectors de força i des de quins angles hauran contribuït més a dibuixar-ne la sinuosa i a voltes fragmentada línia d'avenç. Diríem que és apassionant , si ens podem desprendre de l'emotivitat, d'estudiar el diari desplegament o replegament de l'ús de la llengua, el gran problema, en definitiva, que tenim plantejat, la seva indispensabilitat. imprescindible si volem foragitar perills d'asfíxia o d'anèmia.

En aquest punt, una veu científica i militant com la del professor Pitarch és tan benvinguda com esperada.